

UDK 271.973(497.4 Škofja Loka)"16"

## Kronika in nekrolog loškega samostana klaris – 17. stoletje

DAMJAN HANČIČ

arhivist, Zgodovinski arhiv Ljubljana, Mestni trg 27, SI-1000 Ljubljana

### IZVLEČEK

*Kronika klaris obsega format 35 x 20 cm in je vezana v črno usnje z bogatimi reliefnimi odtisi. Pisana je v nemškem jeziku in gotici. Morda nas sam izraz "kronika" lahko nekoliko zavede, saj bi pričakovali, da bomo našli (podobno kot v kroniki marenberških dominikank) zapis oz. opis vseh pomembnejših dogodkov, ki so se zgodili v samostanu in mestu Škofja Loka ter njeni okolici, pa gre v resnici le za vpise vstopov redovnic v samostan in njihovih smrti. Zelo malo zveemo o bolj "posvetnih" in s tem za samo lokalno zgodovino "pomembnejših" stvareh, ki so se zgodile v obdobju, ki ga zajema kronika. Začetek pisanja Kronike sega v leto 1683, vendar zajema dogodke že od leta 1633 dalje, tako da časovno obsega 17. in 18. stoletje. Prvi del Kronike obsega strani od 5 do 92 in je v bistvu beležka, v kateri so zabeleženi datumi redovnih preoblek redovniških kandidatinj in njihovih redovnih zaobljub; drugi del knjige (od 7 do 88) strani je nekrolog ali mliška knjiga; v njej so vpisani datumi (ter ponekod tudi vzroki) smrti loških klaris in opisi lastnosti, s katerimi so se v svojem samostanskem življenju najbolj odlikovale. Vpisi v Kroniko in mliško knjigo se leta 1782, ko je bil klariški samostan razpuščen, niso končali, saj so vanjo do leta 1891 vpisovale podatke o sprejemu in smrti redovnic tudi loške ursulinke. Kronika klaris je pomembna zato, ker prinaša eno redkih upodobitev klariške redovne obleke, kakršno so imele klarise na Slovenskem v preteklosti. Kronika klaris prinaša na prvi notranji strani tudi najstarejšo znano upodobitev loškega samostana klaris s cerkvijo.*

*V članku je predstavljen prvi del Kronike loških klaris z zapisom vstopov redovnic v 17. stoletju. Gre za predstavitev pomembnega zgodovinskega vira iz zasebnega arhivskega gradiva, ki ga hrani Arhiv ursulinskega samostana Sv. Duh pri Škofji Loki.*

### ABSTRACT

#### CHRONICLE AND NECROLOGY OF THE LOKE CONVENT OF THE ORDER OF ST. CLARE – 17<sup>th</sup> CENTURY

*The format of the Chronicle of Poor Clares is 35x20 cm. The book is bound in black leather and has beautiful relief ornaments. It is written in German and Gothic. The term "chronicle" can be misleading since one might expect to find (as in the Chronicle of Marenberg Dominicans) records of all the important events that took place in the convent, Škofja Loka and its surroundings, but there are mostly notes on when the nuns entered the convent and when they died. Very little is written about secular and for the historiography more important events that happened in the period, covered by the Chronicle. The first entries in the Chronicle date back to 1683, but the book already describes the events from the year 1633 onwards, so basically it covers the 17<sup>th</sup> and 18<sup>th</sup> centuries. The first part of the Chronicle encompasses pages 5-92 and basically represents a notebook with the dates when candidates were received into a convent and took their vows. The second part of the book (pages 7-88) is a necrology or a death certificate book with the dates (and sometimes also the causes) of death of the Loka Clares and comments on their greatest achievements in the convent. The entries in the Chronicle and death certificate book continued also after the year 1782, when the convent was dissolved, for Loka Ursulines used it to record their dates of entry into convent and the notes of the nuns' deaths till 1891. The Clares Chronicle is also important because it includes one of the rare pictures of a dress, which was worn by the Clares in Slovenia in the past. On the first page inside the Clares Chronicle there is the oldest known picture of the Loke convent with the church.*

*The paper describes the first part of the Loka Clares Chronicle, which contains the entries of nuns in the convent in the 17<sup>th</sup> century. It presents an important historical source from private archive material, which is kept in the Archives of the Ursuline Convent in Sv. Duh pri Škofji Loki.*

## Predgovor

V pričujočem članku želim nekoliko podrobneje predstaviti zgodovinski vir, pomemben za preučevanje zgodovine ženskih redovnih skupnosti pri nas: Kroniko in nekrolog (mrliška knjiga) klaris v Škofji Loki iz 17. in 18. stoletja. Predstavitev vira je pomembna, ker gre za t.i. zasebno arhivsko gradivo, ki je v lasti uršulinskega samostana v Sv. Duhu pri Škofji Loki, zato je razumljivo, da vir ni tako dostopen kot so viri shranjeni v javnih arhivih.<sup>1</sup> Arhivski vir torej hranijo v uršulinskem samostanu Sv. Duh pri Škofji Loki, Sveti Duh 244, 4220 Škofja Loka, pod oznako: Arhiv uršulinskega samostana Škofja Loka (AUS), *KRONIKE, Kronika 1683-1860: Klarise in uršulinke*.

Preučevanja vira sem se lotil v okviru priprave doktorske disertacije. Arhivski vir sem najprej v celoti prevedel v slovenščino; ker pa sem pozneje v disertacijo vključil približno polovico omenjenega vira, se mi je zdelo škoda, da bi ostali tekst ostal neobjavljen, sem se odločil predstaviti strnjeno vsebino vira v obliki samostojnega članka. Pri tem sem združeval podatke iz kronike in mrliške knjige, tako da so v knjigi sicer ločeni zapisi o posameznih redovnicah, sedaj objavljeni združeno. Zaradi precejšnjega obsega bo vsebina arhivskega vira predstavljena v dveh delih. V tem zborniku bodo predstavljene loške redovnice, ki so vstopile v samostan v 17. stoletju oz. do leta 1700. V naslednji številki Arhivov, pa bo predstavljeno nadaljevanje; obnavljano bo obdobje med letoma 1700 in 1782.

## Uvod

### *Kratka zgodovina loškega samostana:*

Samostan klaris v Škofji Loki je ustanovil tedanji župnik v Kamniku Otokar Blagoviški, ki je prosil freisinškega škofa Alberta za dovoljenje za ustanovitev samostana, ker so bili lastniki ozemlja okrog Škofje Loke in mesta freisinški škofje. Ohranjena je nepristna pergamentna listina iz leta 1352, v kateri freisinški škof Albert dovoljuje Otokarju, da lahko po svoji presoji upravlja svoje posestvo v Loki in mu obljublja pomoč in varstvo ob ustanovitvi samostana. V samostan so vstopale večinoma meščanke. To je samostanu sprva zniževalo ugled in moč. Kljub temu pa je imel kar nekaj posesti in bogastva. Loške klarise so bile znane po vezenju čudovitih cerkvenih paramentov, izdelovanju voščenih kip-

cev in peki t.i. loškega kruhka oz. "nunskega lecta", kot so ga imenovali domačini, ki je bil prednik poznejšega znamenitega malega loškega kruhka. V sklopu samostana je bila tudi samostanska oz. t.i. "nunska" cerkev, posvečena Devici Mariji. Leta 1393 jo je z dovoljenjem oglejskega patriarha posvetil freisinški škof Bertold. Cerkev omenja leta 1486 Paolo Santonino in navaja, da je bil zadnjega avgusta v cerkvi loških klaris pri maši, ki jo je spremljalo odlično nunsko petje. Dne 7. oktobra 1660 med 22. in 23. uro je loški samostan in cerkev prizadel grozovit požar, ki je uničil tudi velik del mesta. Poleg samostana je požar precej poškodoval tudi samostansko cerkev; oboje so hitro obnovili. Sredi 18. stoletja je imel 77,5 hub in 5 kajž. Pripadale so mu tudi desetine še kakih sto hub v mejah loškega gospostva. Mnogo premoženja so prinesle samostanu redovnice z doto. Samostan klaris v Škofji Loki je bil pod vrhovno cerkveno jurisdikcijo oglejskega patriarha, v smislu duhovne oskrbe klaris pa je bil od leta 1629 podrejen frančiškanom, prej pa avstrijski minoritski provinci. Loške klarise so bile tudi prve redovnice, ki so se naselile v leta 1656 zgrajenem samostanu klaris v Ljubljani. Tudi loškim klarisam čas reform cesarja Jožefa II. ni bil naklonjen. Ob razpustitvi je bilo v samostanu 21 redovnic in nekaj novink. Kot vladni sodnik je bil v Škofjo Loko poslan Anton Rešen. Klarise iz razpuščenega loškega klariškega samostana so v glavnem vstopile v na novo uvedeni red v razpuščenem loškem samostanu – k uršulinkam.

### **Vizualni opis Kronike in nekaj osnovnih podatkov o njej**

Kronika klaris obsega format 35 x 20 cm in je vezana v črno usnje, na katerem so bogati reliefni odtisi. Na prvi strani platnic je podoba v medaljonu naslikanega sv. Frančiška, ob robu pa so v trikotnikih naslikane glavnice angelov. Enaka poslikava je tudi na zadnji strani/platnici; v medaljonu je upodobljena sv. Klara, ki v rokah drži monštranco (spomin na dogodek, ko je sv. Klara odvrnila napad Saracenov na asiški samostan). Celotno besedilo je pisano v nemškem jeziku in v gotici. Morda nas sam izraz "kronika" lahko nekoliko zavede, saj bi pričakovali, da bomo našli (podobno kot v kroniki marenberških dominikank)<sup>2</sup> zapis oz. opis vseh pomembnejših dogodkov, ki so se zgodili v samostanu in mestu Škofja Loka ter njeni okolici, pa gre v resnici le za vpise vstopov redovnic v samostan in njihovih smrti. Zelo malo zveemo o bolj "posvetnih" in s tem za samo lokalno zgodovinske pomembnejših stvareh, ki so se zgodile v obdobju, ki ga zajema kronika. Začetek pisanja Kronike sega v

<sup>1</sup> Ob tej priložnosti se še enkrat zahvaljujem vodstvu uršulinskega samostana Sv. Duh pri Škofji Loki, zlasti tedanji predstojnici s. Fidelis Bratina, da mi je bil spomladi leta 2002 omogočen dostop do tega arhivskega vira. Arhivski vir je bil ob tej priložnosti v Zgodovinskem arhivu Ljubljana tudi posnet na mikrofilm (dopolnilno mikrofilmanje), tako da je sedaj v tej obliki laže dostopen tudi morebitnim prihodnjim uporabnikom.

<sup>2</sup> Glej: Jože Mlinarič: Marenberški dominikanski samostan, Družina, 1997.

leto 1683, vendar "po spominu" zajema dogodke že od leta 1633, tako da časovno obsega 17. in 18. stoletje. Prvi del Kronike obsega strani od 5 do 92 in je v bistvu beležka, v kateri so za-beleženi datumi redovnih preoblek redovniških kandidatij in njihovih redovnih zaobljub; drugi del knjige (7-88 strani) je nekrolog ali mrliška knjiga, v katero so vpisani datumi (ter ponekod tudi vzroki) smrti loških klaris, pa tudi s čim so se v svojem samostanskem življenju najbolj odlikovale. Vpisovanje v Kroniko in Mrliško knjigo se leta 1782, ko je bil klariški samostan razpuščen, ni končalo, saj so vanjo do leta 1891 vpisovale podatke o sprejemu in smrti redovnic tudi loške uršulinke. Kronika klaris je pomembna zato, ker prinaša eno redkih upodobitev redovne obleke klaris na Slovenskem v preteklosti (na prvi notranji strani) in tudi najstarejšo znano upodobitev loškega klariškega samostana s cerkvijo.

*Podatki o redovnicah v loškem samostanu v 17. stoletju:*

Pred letom 1633 naj v klariškem samostanu v Škofji Loki ne bi bile več kot štiri redovnice. To so bile: Klara Rizi, Livia Vinturina iz Krmina (von Cormons), Ana Stabil iz Gorice, Barbara Gulder. Le-te so bile koriste. Poleg njih je bila v samostanu še ena laična sestra (Beischwester). Opatinja je bila, po besedah Kronike, najprej Elizabeta Reccalch, nato pa Klara Rizi, vendar je po določenem času odstopila in se po odstopu umaknila v svoj (matični) samostan. Za njo je bila izvoljena za opatinjo Suzana Petričević (Hrvatica), redovnica mekinjskega samostana, ker naj v loškem samostanu po mnenju vizitatorja ne bi bila nobena druga primerna za to službo. Za opatinjo je bila izvoljena 22. 2. 1633. Takoj nato jo je potrdil in posvetil patriarhov vizitator.<sup>3</sup>

1. Na veliko noč leta 1633 je v samostan vstopila in bila preoblečena v redovna oblačila Agata Oberegger iz Radovljice, hči plemiča Wolfganga Obereggerja, nekdanjega uradnega pisarja samostana dominikank v Velesovem. Stara je bila 23 let. Obdržala je svoje krstno ime Agata. Leta 1634 je napravila redovne zaobljube.<sup>4</sup> Umrla je 31. maja 1673 okrog 5. ure zjutraj; ob smrti je opravljala službo opatinje. Med njenim opatovanjem so samostan prizadele številne neviščenosti, med njimi grozovit požar. Vendar ji je uspelo sezidati novega skupaj z novo kaplanijo in cerkvijo. Poleg tega je na novo priskrbelo vso premično opremo za te objekte, in

to brez dolgov, poleg tega pa tudi samostanu ni zapustila nobenega nerazrešenega sodnega postopka. V času ko je bila opatinja je sprejela 26 redovnih kandidatk. Ob njeni smrti pa je bilo v samostanu 16 redovnic in ena novinka. Samostanu je načelovala 29 let. Med njeno dolgo in hudo boleznijo se je odlikovala s številnimi vrlinami, zlasti s potrpljenjem, kar je, kot piše kronistka, "lahko za zgled vsem njenim duhovnim hčerkam". Pokopal jo je gorenjski arhidiacon Janez Mihael Ferri, pogrebno pridigo pa je opravil samostanski spovednik Karel Walter.<sup>5</sup>

2. Leta 1638 je umrla nekdanja loška opatinja Klara Rizzi, potem ko je bila opatinja 25 let in je zaradi starosti in svoje neprimernosti odstopila. Po opravljeni pogrebni maši prvega dne, jo je, ker samostan še ni imel zgrajene posebne grobnice, kar v cerkvi pokopal patriarhov komisar Oktavij Amigoni, ki je bil župnik pri Sv. Juriju in samostanski spovednik.<sup>6</sup>

3. Leta 1638 je bila preoblečena Veronika Scherer (v navzočnosti arhidiakona Krištofa Planka, župnika v Kamniku). Bila je rojena v Ljubljani in bila hči Ernesta Schererja von Schernburga in njegove žene roj. Priesser. Obdržala je svoje krstno ime.<sup>7</sup> Umrla je v soboto pred belo nedeljo leta 1651 ponoči, po 8-tedenski boleči bolezni. Bila je v 8. letu redovništva,<sup>8</sup> to pomeni, da je redovne zaobljube napravila leta 1643.

4. Istega leta je vstopila tudi Uršula Herzog, hči Mihaela Herzoga z loškega gospostva. Obdržala je svoje krstno ime. Nato je bila med prvimi štirimi redovnicami, ki so odšle v na novo ustanovljeni samostan klaris v Ljubljano.<sup>9</sup> Umrla je 22. novembra 1676 v ljubljanskem samostanu. V Ljubljani je bila dvakrat izvoljena za opatinjo.<sup>10</sup>

5. Leta 1639 je v samostan vstopila Marija Lukančič, rojena v Škofji Loki, hči Jurija Lukančiča, nekdanjega mestnega sodnika in njegove žene Suzane, rojene Adelman. V samostan je prišla na večer pred cvetno nedeljo, in sicer kljub ostremu nasprotovanju sorodnikov. Na velikonočni torek pa je bila pred opatinjo, patriarhovim komisarjem Oktavijem Amigonijem, samostanskim spovednikom in župnikom pri Sv. Juriju, ki so imeli po patriarhovem pooblastilu pravico biti navzoči pri redovni preobleki, preoblečena v redovna oblačila. Obdržala je svoje krstno ime. Redovno zaobljubo je opravila 15. aprila 1640 v roke opatinje Marije Petričević, komisarja Amigonija in dveh starejših sester. Nato je odšla v novoustanovljeni samostan v Ljub-

<sup>3</sup> Kronika, str. 11, 12; temu zapisu pa nasprotuje vizitacijski zapisnik iz leta 1627; zapisano je, da je vizitator – osorski škof Ceasere Nardi leta 1627 zaradi neprimernosti odstavil tedanjo opatinjo Klaro Rizzi in na njeno mesto imenoval mekinjsko klariso Elizabeto Rechalh: Vatikanski arhiv, Visitationes no. 59, *Acta visitationis Provinciae Styriae et Carniolae*, 1627.

<sup>4</sup> Kronika, str. 12, 13.

<sup>5</sup> Mrliška knjiga: v nadaljevanju MK, str. 17, 18.

<sup>6</sup> MK, str. 11.

<sup>7</sup> Kronika, str. 13.

<sup>8</sup> MK, str. 13.

<sup>9</sup> Kronika, str. 13.

<sup>10</sup> MK, str. 19.

ljano,<sup>11</sup> kjer je postala prva samostanska opatinja. Umrla je 28. februarja 1683, potem ko je bila trikrat izvoljena na položaj opatinje in v 44. letu redovništva. Umrla je prav na nedeljo petdesetnico navsezgodaj, čisto v tajnosti, le v navzočnosti ljubljanskega škofa Jožefa Rabata.<sup>12</sup>

6. Istega leta je vstopila v samostan **Walburga Wagenhütt**, hči Hansa Wagenhütta, župana v Radovljici in njegove žene Sare, roj. Schatter. Sprejela je novo redovno ime *Ana*. Redovna zaobljuba je bila 15. 4. 1640.<sup>13</sup> Umrla je 5. oktobra 1680 med 6. in 7. uro zjutraj, po desetdnevni hudi boleznii, stara 64 let in v 43. letu redovništva. Kar pod tremi opatinjami je vestno in zanesljivo opravljala službo tajnice (sekretarke) in zaupne svetovalke.<sup>14</sup>

7. Leta 1643 je v samostan vstopila **Katarina Mikolič** iz Zagreba, hči Ladislava Mikoliča. Ob slovesni preobleki je bil navzoč njen stric (očetov brat), ki je bil član osebja Nj. Veličanstva na Ogrskem. Preobleka je potekala ob navzočnosti opatinje in Oktavija Amigonija. Sprejela je novo redovno ime *Katarina*. Čez dve leti, t.j. leta 1645, pa je v navzočnosti omenjenih dveh in dveh starejših sester opravila pri glavnem oltarju redovne zaobljube.<sup>15</sup> Umrla je na kvaterni petek v postu leta 1647, in sicer v 24. letu naravne starosti in 3. letu redovništva.<sup>16</sup>

8. Leta 1645 je v samostan vstopila **Zofija Katarina Schwab**, hči plemiča Krištofa Schwaba in njegove žene Ivane, rojene Bonom. Redovna preobleka je bila opravljena 12. februarja 1645 ob 11. uri pred opatinjo, patriarhovim komisarjem Oktavijem Amigonijem in g. Maksom Dolinarjem, stolnim dekanom. Bila je stara 15 let. Pri preobleki je sprejela novo redovno ime *Terezija*. Redovno zaobljubo pa je opravila šele leta 1647, in sicer v roke opatinje Agate Oberreger, ki je v tem letu nasledila medtem umrlo opatinjo Marijo Petričevič, in v navzočnosti Oktavija Amigonija, samostanskega spovednika in dveh starejših sester (pred glavnim oltarjem ob 11. uri).<sup>17</sup> Umrla je 12. julija 1647 v 17. letu starosti in 3. letu redovništva. V cerkvi jo je pokopal Jurij Scherlich.<sup>18</sup>

9. Sedemnajstega julija 1646 je v samostan vstopila **Suzana Legat** iz Ljubljane, hči deželnega trobentarja. Istega leta je napravila pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom Jurijem Scherlichom, dr. teologije (župnik v Kamniku) ob 11. uri redovno preobleko. Ob tem je obdržala svoje krstno ime. Leta 1647 pa je (tudi ob 11.

uri) naredila redovno zaobljubo pred obema omenjenima osebam in dvema starejšima sestrama.<sup>19</sup> Umrla je 16. julija 1650; bila je v 21. letu naravne starosti in 4. letu redovništva.<sup>20</sup>

10. Leta 1647 je po osemdnevni boleznii na sredo po veliki noči umrla opatinja **Suzana Petričevič**. V loškem samostanu je bila opatinja 13. leto.<sup>21</sup>

11. Leta 1647 je bila pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom z običajno slovesnostjo ob 11. uri preoblečena **Eva Marija Langenmantl**, ki je dobila novo redovno ime *Klara*.<sup>22</sup> Umrla je 29. oktobra 1660 ob peti uri popoldne, po 14-tedenski boleznii in šestih tednih ležanja. Bila je stara 34 let in v 13. letu redovništva. Bila je pokopana v mestni cerkvi sv. Jakoba, nato pa so jo leta 1662 prenesli v samostansko grobnico.<sup>23</sup>

12. Istega leta je bila v samostan sprejeta tudi **Ana Sidonija Štih**, hči Janeza Štiha in Seegendorfa in žene Barbare, roj. Prückler. Dobila je novo redovno ime Terezija. Kasneje je šla ta sestra v na novo zgrajeni ljubljanski samostan; tam je tudi umrla.<sup>24</sup>

13. Leta 1648, v mesecu januarju na soboto pred nedeljo na katero se bere evangelij o svatbi v Kani Galilejski, je umrla *sestra* – *laikinja* **Marjeta**, ki je bila stara 110 (!) let, in bila 80 ali 90 let redovnica. (Amigoni jo je pokopal v cerkvi).<sup>25</sup>

14. Petindvajsetega novembra 1648 je bila v redovna oblačila preoblečena **Ivana Katarina Raumschüssel**, hči Leopolda Raumschüssla iz Mengša (von Manspur) in njegove žene Terencije, roj. baronice von Dornberg. Obdržala je svoje dotodanje ime Ivana. Po preteku noviciata je 27. decembra 1649 naredila redovne zaobljube. Tudi ona je bila med tistimi sestrami, ki so leta 1657 odšle v ljubljanski samostan.<sup>26</sup> Umrla je 7. 9. 1663 v Ljubljani.

15. Šestnajstega novembra 1649 sta v samostan vstopili rodni sestri **Sidonija** in **Regina Taller** z Zapric pri Kamniku (Steinbichel), hčeri Janeza Tallerja in njegove žene Marije, roj. Posarelli. Sidonija je bila stara 30 let, Regina pa 20. Preoblečeni sta bili 27. decembra istega leta ob 11. uri, in sicer pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom Jurijem Scherlichom z običajno slovesnostjo in nemško pridigo, ki jo je opravil pater Hiacint – gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani. Sidonija je svoje krstno ime zamenjala za redovno *Konstanca*, Regina pa je obdržala krstno ime. Leta 1650, na drugo nedeljo

11 Kronika, str. 13, 14.

12 MK, str. 20, 21.

13 Kronika, ibidem.

14 MK, str. 19, 20.

15 Kronika, str. 14.

16 MK, str. 12.

17 Kronika, str. 14, 15.

18 MK, str. 12.

19 Kronika, str. 15.

20 MK, str. 13.

21 MK, str. 11, 12.

22 Kronika, str. 16.

23 MK, str. 14.

24 Kronika, ibidem.

25 MK, str. 13.

26 Kronika, str. 16, 17.

po prazniku Treh kraljev, natančneje 16. januarja ob 11. uri, pa sta po opravljeni probaciji obe naredili redovne zaobljube v navzočnosti zgoraj omenjenih oseb; pri slovesnosti je bila nemška pridiga.<sup>27</sup> *Konstanca (Sidonija) Taller* je umrla 26. januarja 1679 med 7. in 8. uro zjutraj po osemdnevni hudi bolezni. Bila je stara 60 let, imela pa je 30 let redovništva.<sup>28</sup> *Regina Taller* pa je umrla 24. avgusta 1686, t.j. na praznik sv. Jerneja (na soboto) ob 3. uri, potem ko je ravno dopolnila 13. leto službe opatinje. V času ko je bila opatinja je morala preživeti veliko hudih in nenavadnih stvari. Umrla je po petmesečni hudi bolezni. Bila je stara 58 let, v redovništvu pa je bila 37 let. Bila je prevedena z zakramenti katoliške Cerkve. Imela je navado, da se je vsakih osem dni ali celo pogosteje spovedovala in prejemala sveto obhajilo. V času, ko je bila opatinja, so bili samostanu naloženi zelo veliki davki oz. dajatve, tako cesarske (državne) kot papeške (cerkvene). Tretjina samostanskega premoženja je bila porabljena za "protiturški" davek. Samostan je vse naloženo plačal. Kronistka je ob njeni smrti zapisala: "*Bog ne daj, da bi še katera opatinja morala vse to izkusiti!*" Samostanski spovednik Pavel Bergamaš je poudaril, da je dovezetna za vse opomine in je vse z neverjetno ponižnostjo in krotkostjo prevzemala in mu kot dušnemu skrbniku v vsem, kolikor je le mogla, sledila. Ni pa vdano prenašala samo svoje petmesečne bolezni, ampak je bila takšna tudi v vseh drugih težavah. Med tridnevним opravljanjem maš za umrle je samostanski spovednik navedel še več njenih lastnosti in jo označil za pravo naslednico sv. Klare. Besede spovednika je potrdil, preden so opatinjo položili v grobnico, tudi gorenjski arhidiakon Janez Mihael Ferri. V času ko je bila opatinja je samostan dobil nove konstitucije in pravila, skrbela pa je tudi, da so jih kar najbolj vneto izpolnjevali. Zlasti v času bolezni je pogosto molila za izpolnjevanje teh pravil, tudi ob svoji smrtni uri. Posebno ognjevitno in ponižno je to opravljala sedem dni pred svojo smrtjo, ko si je nekoliko opomogla: po opravljeni generalni (življenjski) spovedi je samostanske sestre, ki so sedele ob njeni postelji v navzočnosti rednega samostanskega spovednika, opominjala na izpolnjevanje postavljenih pravil, pa tudi na izkazovanje medsebojne ljubezni in enotnosti. Po govoru je dvignila roko in vse sestre skupaj in vsako posebej prosila, naj ji pri petih Kristusovih ranah odpuste vse napake ali jezo. Prosila je tudi za milost (potem ko je že prej prek spovednika izročila najstarejši sestri po določbah klariških pravil samostanske ključke), naj jo po smrti oblečejo v skromen habit in nato položijo na nek prostor v cerkvi. Želela je, da jo pokopljejo samo z duhovnikom; slovesnost pokopa naj bi bila taka

kot so slovesnosti ob pogrebu kake druge (navadne) sestre. Nato je vstala in se dala prenesti v bolniško sobo in tam preživela preostalih šest dni v goreči molitvi, potrpljenju in opravljenju drugih duhovnih opravil. Vsak dan je bilo iz njenih ust slišati vzklik: "*O, Jezus. Jezus, Marija, Jožef!*". Nato pa je umrla v navzočnosti spovednika in drugih sester, in sicer med molitvijo ob prižganih svečah in s križem v roki. V skupno samostansko grobnico jo je pokopal redni samostanski spovednik Pavel Bergamaš.<sup>29</sup>

16. Leta 1650 je v samostan vstopila **Estera**, baronica **Moscon** z Ortenka, hči Bernarda Moscona in žene Sidonije, roj. Jurič. Bila je stara 25 let. Dne 27. 2. 1650 ob 11. uri je bila v navzočnosti opatinje Agate Oberegger, patriarhovega komisarja Oktavija Amigonija, samostanskega spovednika in župnika župnije Sv. Jurija preoblečena v redovna oblačila. Pri tem je pater David – gvardijan kapucinskega samostana v Kranju imel slovensko pridigo (crainerische Predig). Leta 1651 je naredila redovne zaobljube.<sup>30</sup> Umrla je v soboto, 17. februarja 1685, ob 6. uri zvečer. Bila je stara 60 let in v 35. letu redovništva. Umrla je po opravljenih litanijah Matere božje, medtem ko je zvonilo avemarijo točno pri tretji vrstici te molitve, ko so izrečene besede: "*In beseda je meso (človek) postala.*" Umrla je v navzočnosti opatinje, sester in spovednika. Še istega dne zjutraj je prejela Najsvetejše, zvečer pa je bila prevedena. Pokopali pa so jo v ponedeljek 19. februarja.<sup>31</sup>

17. Leta 1651 je bila v samostan sprejeta **Eva Katarina Oberegger** iz Velesovega, hči plemiča Wolfa Obereggerja, uradnega pisarja samostana Velesovo in njegove žene Marije. Bila je hčerka iz drugega zakona in polsestra tedanje loške opatinje Agate Oberegger. Bila je stara 16 let. Dne 19. februarja istega leta ob 11. uri je bila pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom Jurijem Scherlichom z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v nemščini pater Hiacint – gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani, preoblečena. Dobila je redovno ime *Katarina*. Dne 30. junija, t.j. na nedeljo po prazniku sv. Janeza Krstnika, pa je v navzočnosti omenjene opatinje, arhidiakona in dveh starejših sester naredila redovne zaobljube, in sicer po običajni slovesnosti. Pridigo v slovenskem jeziku je imel pater David – kapucinski gvardijan iz Kranja.<sup>32</sup> Umrla je 28. junija leta 1715 med dvanajsto in eno uro opoldne v 79. letu starosti in 63. letu redovništva. Bila je večkratna magistra novink. Zlasti je častila sv. Jožefa.<sup>33</sup>

<sup>29</sup> Mrliška knjiga, str. 23-26.

<sup>30</sup> Kronika, str. 17, 18.

<sup>31</sup> MK, str. 22, 23.

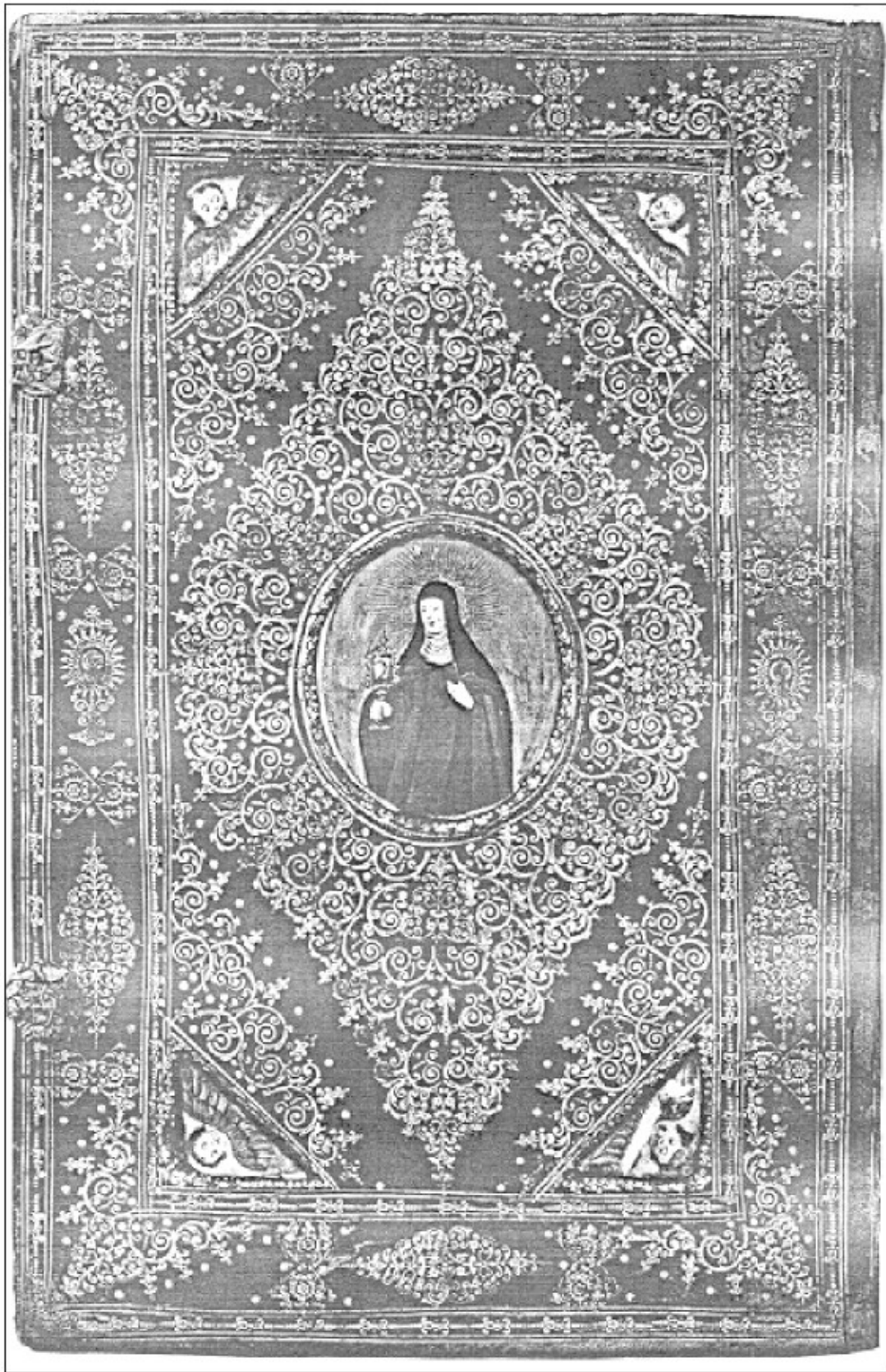
<sup>32</sup> Kronika, str. 18.

<sup>33</sup> MK, neoznačena stran med stranjo 45 in 46.

<sup>27</sup> Kronika, str. 17.

<sup>28</sup> MK, str. 19.





*Upodobitev sv. Klare na zadnji platnici Kronike loških klaris  
Arhiv uršulinskega samostana Sveti duh pri Škofji Loki*

18. Leta 1655 je v samostan vstopila oz. bila sprejeta **Elizabeta Fürenpfeil** iz Škofje Loke, hči Sigmunda Fürenpfeila in Katarine, roj. Škrpin. Bila je stara 18 let. Dne 11. 4. 1655, t.j. na nedeljo po veliki noči, pa je bila ob 11. uri v navzočnosti opatinje, komisarja Oktavija Amigonija, samostanskega spovednika, na slovesnosti, na kateri je pridigal pater David, kapucinski gvardijan iz Kranja, preoblečena. Dne 30. aprila 1656 pa je po dopolnitvi celotnega noviciata ob navzočnosti opatinje, Oktavija Amigonija, samostanskega spovednika in dveh starejših sester ob 11. uri naredila redovne zaobljube.<sup>34</sup> Umrla je 28. oktobra 1667 proti 9. uri zvečer po sedmih tednih bolezni v 29. letu naravne starosti in 12. letu redovništva.<sup>35</sup>

19. Leta 1659 sta bili sprejeti in 16. februarja v navzočnosti Oktavija Amigonija, samostanskega spovednika, z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v slovenskem jeziku p. Alojzij, kapucin iz Kranja, preoblečeni **Marija Lukančič** in **Uršula Adelman**. Prva je bila stara 22 let, doma iz Škofje Loke, hči Andreja Lukančiča, loškega mestnega sodnika in njegove žene Marije, roj. Grundel; dobila je redovno ime *Marija*. Marija Neža Lukančič je bila po opravljenem noviciatu zaradi bolezni, prisiljena redovne zaobljube prestaviti na poznejši čas; zaradi hude bolezni je zaobljubo tudi kasneje opravila v bolniški sobi,<sup>36</sup> umrla pa je že 9. marca 1660 ob 6. uri zvečer po treh mesecih hude bolezni.<sup>37</sup> Druga novinka je bila stara 20 let, doma iz Kranja, hči Feliksa Adelmána, nekdanjega mestnega sodnika iz Kranja, in njegove žene Marije, roj. Kos. Dobila je redovno ime *Frančiška*. Dne 22. 2. 1660 je Frančiška Adelman naredila v roke opatinje po opravljenem noviciatu redovne zaobljube, in sicer v navzočnosti Oktavija Amigonija, ki je tudi pridigal ob tej slovesnosti, in dveh starejših sester. Umrla je 20. decembra 1705 kot opatinja. V redovnem poklicu se je zelo izkazala, bila je večkrat predstojnica samostanske šole in magistra novink. Ko je opravljala službo šolske predstojnice, je bilo v vzgojo in uk vzetih več kot 50 otrok. S svojim odličnim vedenjem in duhovnim poučevanjem je mnoge navdušila za duhovne poklice. Potem je napredovala v magistro oz. voditeljico novink in mladih redovnic. Tudi pri tem delu je bila zelo dejavna in vneta v duhovnem poučevanju. Po naravi je bila dobrega in bistrega razuma, bila je vnetja za Boga; tudi v stikih s svetnim ljudmi in tujci se je vedla spoštljivo in vljudno. Zaradi vseh dobrih lastnosti je bila tudi izvoljena za opatinjo. Odlikovala se je z mrtvičenjem telesa, določenimi molitvami, dajanjem miloščine in drugimi dob-

rimi deli. Njene posebne pobožnosti so bile: čaščenje presvete Trojice, Sv. duha, Kristusovega trpljenja, Matere božje in molitev za uboge duše v vicah. Nadvse pa se je odlikovala z dajanjem miloščine, tako da so jo imenovali "mati revežev", saj ni nikomur odrekla, če jo je prosil zanjo, nikogar tudi ni pustila oditi, ne da bi mu kaj dala oz. ne da bi ga potolažila. Kljub njeni dobroti, pa je v času ko je bila opatinja, loško gospostvo "sovražno odtujilo" samostanski sadni vrt. Službo opatinje je opravljala 18 let. V njenem času je bilo preoblečenih deset redovnih kandidatk. Bila je bolna tri do štiri leta. Rada je prepevala duhovne pesmi. To je storila še dva dni pred smrtjo. Še drugi dan, v soboto, na večer pred svojo smrtjo je molila dolge jutranjice, ki so v brevirju predpisane, da jih je treba moliti na 4. adventno nedeljo. Nato so dali poklicati spovednika; prišel je ob 4. uri. Na mrtvaški oder so jo dali v preprosti obleki.<sup>38</sup>

20. Leta 1659 je bila v samostan sprejeta **Marija Rauber** s Kravjeka (*Weinegkh*), hči plemiča Franca Adama Rauberja in njegove žene Marte, roj. Haller. Bila je stara 15 let. Dne 14. 11. 1659 je bila preoblečena v redovna oblačila, in sicer v navzočnosti opatinje, komisarja Oktavija Amigonija in samostanskega spovednika: potekala je običajna slovesnost (ob 11. uri). Pridigo v nemškem jeziku je opravil kapucin p. Gabrijel. Obdržala je krstno ime Marija. Redovne zaobljube je v roke opatinje v navzočnosti Oktavija Amigonija in dveh starejših sester opravila 9. januarja 1661 ob 10. uri dopoldne, in sicer v kapeli hiše, ker zaradi požara, ki je prizadel samostan, slovesnosti niso mogle opraviti drugače.<sup>39</sup> Umrla je 19. maja 1662 zvečer proti peti uri po štirih tednih bolezni. Bila je stara 25 let in je imela tri leta redovništva. Tudi ona je bila pokopana, ker po požaru na novo zgrajena samostanska cerkev še ni bila posvečena, v cerkvi pri sv. Jakobu, še istega leta pa je bila prenesena v samostansko grobnico.<sup>40</sup>

21. Leta 1660 je bila v samostan sprejeta in 27. 6. 1660 z običajno slovesnostjo in nemško pridigo, ki jo je imel kapucin pater Karel, preoblečena v redovna oblačila **Ana Kristina Ramser** iz Beljaka, hči mestnega svetnika (*Rathsbürger*) Bernharda Ramserja in njegove žene Suzane, roj. Remss. Bila je stara 19 let. Dobila je redovno ime *Ludvika*. Redovne zaobljube je v roke opatinje in v navzočnosti Oktavija Amigonija in dveh starejših sester opravila 31. 7. 1661 v novi samostanski kapeli, ki so jo zgradili, ker je cerkev pogorela.<sup>41</sup> Umrla je 26. junija 1708 med 2. in 3. uro ponoči, po petmesečni bolezni in petih tednih ležanja v

<sup>34</sup> Kronika, str. 18, 19.

<sup>35</sup> MK, str. 16, 17.

<sup>36</sup> Kronika, str. 19.

<sup>37</sup> MK, str. 14.

<sup>38</sup> MK, str. 35-39.

<sup>39</sup> Kronika, str. 20.

<sup>40</sup> MK, str. 15.

<sup>41</sup> Kronika, str. 20, 21.

bolniški postelji. Bila je v 67. letu starosti in 49. letu redovništva. Omenjena redovnica je v samostanu opravljala veliko različnih služb in zadolžitvev. Leto pred smrtjo je izgubila sluh, kljub temu pa je hotela biti še vedno pri maši, med katero je vseskozi klečala. Sicer pa je bila vneta v izpolnjevanju redovnih pravil; zlasti je ljubila uboštvu.<sup>42</sup>

22. Na isti dan kot prejšnja je bila sprejeta in preoblečena tudi **Suzana Geinzel** iz Beljaka, hči mestnega svetnika Jurija Geinzla in njegove žene Marije, roj. Worath. Stara je bila 19 let. Dobila je redovno ime *Ivana*. Redovne zaobljube je opravila 31. 7. 1661.<sup>43</sup> Umrila je 26. januarja leta 1711 v 69. letu starosti in 50. letu redovništva.<sup>44</sup>

23. Dne 28. junija 1661 je po 10 dnevni boleznii umrla **Livija Vintorina**. Bila je stara 76 let in je bila 50 let redovnica. Umrila je v hiši loške družine Fürenpfeil, kjer so redovnice bivale po požaru. Najprej je bila pokopana pri sv. Jakubu in bila nato leta 1662 prenesena v samostansko grobnico.<sup>45</sup>

24. Leta 1663 je bila v samostan sprejeta in v osemdnevni praznik Janeza Krstnika tega leta v navzočnosti Oktavija Amigonija in samostanskega spovednika z običajno slovesnostjo z nemško pridigo, ki jo je imel kapucin pater Amandus, preoblečena v redovna oblačila **Suzana Hauenstein** iz Ljubljane; bila je hči Ludvika Hauensteina, deželnotanovskega lekarnarja iz Ljubljane in njegove žene Helene Konstance. Bila je stara 16 let. Dobila je redovno ime *Terezija*. Redovne zaobljube pa je naredila 16. 7. 1664 po končanem noviciatu v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Jurija Scherliha ter dveh starejših sester. Redovno zaobljubo je opravila že v na novo zgrajeni samostanski cerkvi pred velikim oltarjem.<sup>46</sup> Umrila je 30. januarja 1672 okoli 8. ure zjutraj po 4 mesečni hudi bolezni v 24. letu naravne starosti in 9. letu redovništva. Pokopal jo je loški župnik Karel Walter.<sup>47</sup>

25. Istega leta in dne pa je bila preoblečena tudi **Marija Hirschenfeld** iz Škofje Loke, hči loškega meščana Matije Hirschenfelda in njegove žene Neže. Takrat je bila stara 18 let. Dobila je redovno ime *Klara*. Redovne zaobljube je naredila ravno tako 16. 7. 1664, vendar pa zaradi bolezni v bolniški sobi prav takrat na novo zgrajenega samostana.<sup>48</sup> Umrila pa je že 30. avgusta 1666 po polnoči, po desetih tednih hude bolezni, stara 20 let in v drugem letu redovništva. Pokopal jo je Jurij Haffner, mestni župnik v

Škofji Loki in takrat tudi samostanski spovednik; pokopana je bila v novo grobnico pri glavnem oltarju.<sup>49</sup>

26. Na silvestrovo leta 1665 proti 9. uri dopoldne je po mesecu dni hude bolezni umrla **Ana Stabil**, in sicer v 70. letu naravne starosti in 48. letu redovništva. Bila je zelo pobožna sestra; bila je dolga leta laična sestra, nato pa je bila, po besedah kronistke, v skladu z evangelijskim načelom, "*Kdor se ponižuje, bo povišan*" prišteta h kornim sestram. Se naprej pa je izkazovala poniznost.<sup>50</sup>

27. Leta 1666 je bila sprejeta v samostan **Suzana Moffrin** iz okolice Celja, hči Mihaela Moffrina in njegove žene Marije, roj. Reisinger. Takrat je bila stara 30 let. Redovna preobleka je bila na nedeljo sedemdesetnico tega leta v navzočnosti opatinje, komisarja Amigonija in samostanskega spovednika z običajno slovesnostjo; pridigal je kapucin, pater Martin. Dobila je redovno ime *Cecilija*. Redovne zaobljube je naredila po končanem noviciatu na belo nedeljo leta 1667 v roke opatinje v navzočnosti komisarja Oktavija Amigonija in dveh starejših sester. Pri tej slovesnosti je imel pridigo loški župnik Hafner, dr. teologije.<sup>51</sup> Umrila je 22. novembra 1674, prav na praznik sv. Cecilije ob 8. uri zvečer po šestih tednih hude bolezni; stara je bila 38 let in v 8. letu redovništva. Pokopal jo je samosanski spovednik Pavel Bergamaš.<sup>52</sup>

28. Leta 1666 je bila sprejeta v samostan tudi **Ana Marija Sorgfeld** iz Postojne, hči Janeza Pavla von Sorgfelda, upravnika tamkajšnjega posestva knezov Eggenbergov (fürstlichen Eggenpergischen Verwalter alda) in njegove žene Marije Elizabete, roj. Kunstel. Bila je stara 16 let. Redovna preobleka je bila opravljena na praznik apostolov Petra in Pavla (29. 6.) pred opatinjo, komisarjem Amigonijem in samostanskim spovednikom z običajno slovesnostjo, pri kateri je pridigal loški župnik Jurij Hafner. Dobila je redovno ime *Izabela*. Redovne zaobljube pa je opravila po končanem noviciatu v roke opatinje in v navzočnosti Oktavija Amigonija in dveh starejših sester dne 3. 7. 1667. Pri tem je pridigal omenjeni župnik Haffner.<sup>53</sup> Umrila je 7. septembra 1704 med četrto in peto uro zjutraj, v 54. letu starosti in 38. letu redovništva. Bila je hudo bolna od 14. januarja tega leta.<sup>54</sup>

29. Leta 1666 je v samostan vstopila tudi **Suzana Kristina Knorr** iz Celovca, hči plemiča Hansa Heinrika Knorra iz Rosenrotha na Saškem, sekretarja deželnih stanov na Koroškem in njegove žene Suzane, roj. Dienthaller. Bila je

<sup>42</sup> MK, str. 40, 41.

<sup>43</sup> Kronika, ibidem.

<sup>44</sup> MK, str. 41, 42.

<sup>45</sup> MK, str. 14, 15.

<sup>46</sup> Kronika, str. 21.

<sup>47</sup> MK, str. 17.

<sup>48</sup> Kronika, ibidem.

<sup>49</sup> MK, str. 15, 16.

<sup>50</sup> MK, str. 16.

<sup>51</sup> Kronika, str. 21, 22.

<sup>52</sup> MK, str. 18.

<sup>53</sup> Kronika, str. 22.

<sup>54</sup> MK, str. 33, 34.



stara 27 let. Preoblečena je bila 12. 8. tega leta. Dobila je redovno ime *Klara*. Redovne zaobljube je naredila po preteku noviciata, 12. 8. 1667.<sup>55</sup> Umrla je 25. aprila 1695, na praznik sv. Marka med tretjo in četrto uro popoldne v 56. letu starosti in 29. letu redovništva. Odlikovala se je zlasti z uboštvom. Bila je bolna kar petnajst let. Kar dvakrat na leto je zbolela za smrtno boleznijo, vendar vsa leta, razen zadnjih dveh v postu ni jedla meso. Bolezen je vdano prenašala.<sup>56</sup>

30. Leta 1668 je bila sprejeta v samostan in 6. maja istega leta ob 11. uri v navzočnosti opatinje, komisarja Oktavija Amigonija in samostanskega spovednika z običajno slovesnostjo, pri kateri je pridigal kapucin p. Rupert, preoblečena v redovna oblačila **Ana Barbara Petričević**, hči Franca Petričevića in njegove žene Elizabete, roj. Khögluotsch, z Ogrske.<sup>57</sup> Bila je stara 16 let in je dobila redovno ime *Marija (Barbara)*. Redovne zaobljube je naredila 8. septembra 1669 v roke opatinje ter v navzočnosti Oktavija Amigonija in dveh starejših sester. Na slovesnosti je pridigal kapucin p. Rupert v slovenskem jeziku.<sup>58</sup> Umrla je 22. decembra 1737 (4. adventna nedelja) ob drugi uri popoldne v 85. letu starosti in 69. letu redovništva kot opatinja. V samostanu je živela kolikor je le mogla prizadevno. Zaradi svoje sposobnosti in odličnega razuma je opravljala mnoge samostanske službe. Večkrat je bila predstojnica samostanske šole in magistra novink. Kot šolska predstojnica je gojenke naučila lepe vzgoje in posredovala veliko znanja. Veliko jih je pridobila za redovne poklice. Nato je napredovala v magistro novink. To službo je opravljala osem let. V tem času je vzgojila sedem novink. Tudi pri tem je ravnala vneto, duhovno in hvalevredno. Po naravi je bila dobrega in razsvetljenega uma, vneto za Boga in pobožna. Tudi z drugimi (zunanji) ljudmi se je vedla taktno, tako da je vsak, ki je imel kadarkoli z njo opraviti, o njej govoril le najboljše. Meseca novembra 1713 jo je zaradi dolgotrajne bolezni tedanje opatinje Marije Suzane Hohenwart ob soglasju celotnega konventa gorenjski arhidiakon Flachenfeld imenoval za samostansko vikarijo. Dne 23. maja 1714 pa je bila po smrti dotedanje opatinje tudi kanonično izvoljena za opatinjo in 12. avgusta, na praznik sv. Klare je bila tudi slovesno potrjena in umeščena. Kot opatinja je ne samo s tem, da je vse stvari v samostanu dobro vodila, ampak tudi s svojim razumom in taktnostjo tako z osebami duhovnega kot svetnega stanu dosegla, da je samostan v vsej deželi

zaslovel po imenitnosti. Njena pobožnost je bila zlasti usmerjena k čaščenju Presvete trojice, Kristusovega trpljenja, k božji materi Mariji in sv. Jožefu. Z visokimi odpustki je dala ustanoviti bratovščino Brezmadežne Božje matere Marije in sv. Jožefa in jo obdarila z visokimi odpustki. Vsem potrebnim je pomagala: nikogar ni odpustila praznega ali nepotolaženega. Kot opatinja je ne le, da je dala postaviti tri nove oltarje in kor v samostanski cerkvi, ampak je tudi povsem na novo uredila celoten samostanski trakt skupaj z vrtom. Pri samostanu je izboljšala še mnogo drugih stvari, že v prvem letu pa je povečala tudi letne prihodke samostana. V svoji poldrugo leto trajajoči slabosti je dala večkrat poklicati spovednika; tri dne pred smrtjo pa je ob 5. uri zjutraj, ko so vse svoje okoli bolniške postelje stoječe sestre skupaj ponižno odmolile, se je od njih poslovila z nekaterimi lepimi duhovnimi nauki in jim s križem v rokah podelila blagoslov in bila vpricho vseh sester prevedena. Pokopana je bila 23. decembra 1737 zvečer. Pokopal jo je takratni gorenjski arhidiakon grof Petazzi.<sup>59</sup>

31. Na isti datum kot Marija Petričević je bila v samostanu preoblečena tudi **Marija Regina Pelko** iz Ljubljane, hči Urbana Pelka, hišnega mojstra hiše Turjaških v Ljubljani in njegove žene Marije, roj. Someregger. Bila je stara 15 let. Redovne zaobljube je opravila tudi na isti dan kot prejšnja.<sup>60</sup> Umrla je 18. decembra 1716 med dvanajsto in eno uro ponoči, v 63. letu starosti in 43. letu redovništva. Bolezen je prenašala zelo potrpežljivo.<sup>61</sup>

32. Leta 1671 je bila v samostan sprejeta, 12. julija istega leta pa je opravila slovesno prebleko **Ivana Franciška Lampfritzhaim**, rojena v Münchnu (Bavarska), hči loškega (freisinškega) glavarja in freisinškega tajnega svetnika Matije Lampfritzheima ter njegove žene Marije Jakobine, roj. Taxberg. Bila je stara 16 let in je dobila redovno ime *Marija Angelika*. Na slovesnosti ob preobleki so bili poleg opatinje tudi gorenjski arhidiakon in kamniški župnik Mihael Furlan, pridigal pa je kapucin p. Angelik.<sup>62</sup> Redovne zaobljube pa je naredila 24. avgusta 1672 ob 8. uri zjutraj po končanem noviciatu, v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona in župnika v Kranju Janeza Mihaela Ferrija, in sicer v spovednici v navzočnosti celotnega konventa.<sup>63</sup> Umrla je 31. julija 1700 je med 5. in 6. uro zjutraj v 45. letu starosti in 29. letu redovništva. Bila je dolgo časa bolna. V zadnjih tednih

<sup>55</sup> Kronika, str. 22, 23.

<sup>56</sup> MK, str. 30, 31.

<sup>57</sup> Verjetno Hrvaška; še zlasti, ker pri zapisu iz leta 1714, ko je bila izvoljena za opatinjo loškega samostana pri njenem nazivu piše: "baronica Stubiška" (po gradu Stubica v Hrvaškem Zagorju).

<sup>58</sup> Kronika, str. 23, 24.

<sup>59</sup> Mrliška knjiga, str. 54-59.

<sup>60</sup> Kronika, ibidem.

<sup>61</sup> MK, ibidem.

<sup>62</sup> Kronika, str. 24.

<sup>63</sup> Pripis na koncu vrstice pravi, da naj bi v prihodnje redovnih zaobljub ne opravljali več v spovednici, ampak v cerkvi pred glavnim oltarjem.

življenja je prejela sv. bolniško maziljenje in bila trikrat spovedana.<sup>64</sup>

33. Istega leta je bila sprejeta in preoblečena tudi **Ana Marija Hohenwart** iz Gerksteina, hči Jurija Hohenwarta in njegove žene Marije Magdalene roj. Taller. Bila je stara 19 let. Dobila je redovno ime *Marija Suzana*. Redovne zaobljube je naredila skupaj s prej omenjeno.<sup>65</sup> Umrla je 19. maja 1714 med 16. in 17. uro popoldne kot opatinja. Za opatinjo je bila izvoljena leta 1706. Bolna je bila tri leta, in sicer je postajala mrtvoudna, tako da na koncu ni mogla premikati že nobenega uda več. Kljub temu se ni nad ničemer pritoževala in je vse prenašala v zaupanju v Boga. Pokopal jo je gorenjski arhidiakon Flachenfeld.<sup>66</sup>

34. Leta 1671 je bila sprejeta in na dan sv. Ane (26. julija) v navzočnosti opatinje, loškega župnika Krištofa Karla Walterja in samostanskega spovednika z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v nemščini kapucin p. Angelik, preoblečena **Ana Kordula Ott**, hči Krištofa Otta iz Rožeka (Rosenthal) in njegove žene Sibile, roj. Schwab. Bila je stara 19 let; dobila je novo redovno ime *Marijana*. Redovne zaobljube je opravila po opravljenem noviciatu na praznik sv. Frančiška Asiškega (4. 10.) 1672; odlog zaobljub je bil posledica bolezni. Zaobljube je opravila v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Hansa Mihaela Ferrija. Slovesnost je potekala v zakristiji ob 11. uri; pridigal je loški župnik Krištof Karl Walter.<sup>67</sup> Umrla je 31. decembra 1694 med 7. in 8. uro zjutraj. Bila je v 43. letu naravne starosti in 24. letu redovništva.<sup>68</sup>

35. Leta 1672 je bila sprejeta zadnja redovniška kandidatka, ki jih je sprejela opatinja Agata Oberreger. To je bila **Ana Lukrecija**, grofica **Barbo**, z Reke (Rijeka / "St. Veit am Flam"). Bila je stara 16 let, bila pa je hči grofa Franca Karla Barba in Marije Felicite, roj. Ursini, grofice Blagajske. Preoblečena je bila 20. maja 1672 ob 11. uri v navzočnosti opatinje, gorenjskega arhidiakona Hansa Mihaela Ferrija (takrat že župnika v Kamniku) in samostanskega spovednika; pridigal pa je loški župnik Krištof Karel Walter. Dobila je redovno ime Marija Jožefa. Redovne zaobljube je naredila 20. avgusta 1673 v roke nove opatinje Regine Taller (za opatinjo kanonično izvoljena in potrjena 3. junija 1673), v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Ferrija in celotnega konventa. Slovesnost je bila v zakristiji. Pridigal je (v slovenščini) kapucin p. Rupert.<sup>69</sup> Umrla je 18. novembra 1719 med 8. in

9. uro zjutraj; med sv. mašo prevedena z vsemi zakramenti po dolgotrajni bolezni. Bila je stara 62 let in bila je v 41. letu redovništva.<sup>70</sup>

36. Leta 1674 je bila v starosti 16 let sprejeta v samostan **Katarina Kappus** z Zapric (von Steinbüchel), hči Jurija Kappusa in njegove žene Katarine, roj. Kos. Redovna preobleka je bila 18. novembra tega leta ob 11. uri v navzočnosti opatinje, gorenjskega arhidiakona Ferrija z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v slovenskem jeziku Pavel Bergamaš – loški mestni vikar in upravnik župnije v Stari Loki, ki je bil obenem tudi samostanski spovednik. Pri tem je dobila novo redovno ime *Marija Terezija*. Redovne zaobljube je po opravljenem letu noviciata naredila 24. novembra 1675 v roke opatinje in v navzočnosti omenjenega arhidiakona in celotnega konventa v spovednici z običajno slovesnostjo. Pridigal je (v slovenskem jeziku) samostanski spovednik mag. Pavel Bergamaš.<sup>71</sup> Umrla je 6. marca 1720 ob 4. uri zjutraj med zvonjenjem avemarije v 60. letu starosti in 43. letu redovništva.<sup>72</sup>

37. Leta 1676 sta bili v samostan sprejeti in sta na isti dan t.j. 13. septembra 1676 v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Ferrija z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel nemško pridigo kapucin p. Konrad, opravili redovno preobleko **Marija Cecilija Rasp** in **Marija Wurzer**. Prva je bila hči Hansa Jurija Raspa iz Sostrega (Osterwitz) in njegove žene Marije Lucije, roj. Kunstel. Ob preobleki je bila stara 17 let in je dobila novo redovno ime *Marija Beatrika*. Druga pa je bila doma pri Kostanjevici ob Krki in je bila hči Mihaela Wurzerja in njegove žene Elizabete, roj. Bučar (Puscharin). Ob preobleki je bila stara 16 let in je dobila novo redovno ime Marija Neža. Redovno zaobljubo pa sta opravili 14. septembra 1677, na praznik Povišanja sv. Križa, in sicer po končanem noviciatu v roke opatinje in v navzočnosti arhidiakona in celotnega konventa v spovednici z običajno slovesnostjo. Pridigal je loški mestni vikar in samostanski spovednik Pavel Bergamaš.<sup>73</sup> Marija Agnes Wurzer je umrla 12. junija 1688 okoli 7. ure zvečer po dveh mesecih hude bolezni. Bila je v 28. letu starosti in 12. letu redovništva. Med svojo boleznijo se je vsakih osem dni redno spovedovala ali še pogosteje. Bila je prevedena. Ko je zaslutila, da se bliža ura njenega odhoda, je dala hitro poklicati spovednika. Takoj ko je prišel, jo je pobožno spovedal in ko je sam sedel ob njeni postelji, je objela križ in ga prisrčno poljubila, goreče je molila in v zadnjem boju klicala Boga. Pokopal jo je Pavel Bergamaš.<sup>74</sup>

<sup>64</sup> MK, str. 31, 32.

<sup>65</sup> Kronika, ibidem.

<sup>66</sup> MK, str. 43-45.

<sup>67</sup> Kronika, str. 25.

<sup>68</sup> MK, str. 29, 30.

<sup>69</sup> Kronika, str. 25, 26.

<sup>70</sup> MK, str. 47.

<sup>71</sup> Kronika, str. 27.

<sup>72</sup> MK, str. 48.

<sup>73</sup> Kronika, str. 27, 28.

<sup>74</sup> MK, str. 26, 27.

Marija Beatrika Rasp pa je umrla 12. septembra 1737 med drugo in tretjo uro popoldne v 77. letu starosti in 61. letu redovništva. Bila je zgled ostalim redovnicam v vseh vrtilinah in zlasti v potrpežljivem prenašanju bolezni. Dvajset polnih let je bila tudi zelo skrbna lekarnarka, ki je ni zanimalo nič drugega kot pomoč in dobro počutje ljudi. Poleg tega je bila 27 let magistra novink in v tem času je zgledno pripravila na redovno življenje enajst novink. Bila je tako ponižna, da je celo enkrat eno izmed novink kleče prosila, naj jo vsak dan ali najmanj enkrat na teden opozori na njene pogoste pomanjkljivosti. Pokopana je bila 14. septembra v samostansko grobnico.<sup>75</sup>

38. Leta 1678 je bila v samostan sprejeta **Marija Rozalija Fidel** iz Ljubljane, hči Konrada Fidela von Treuenfeld in njegove žene Justine Livije, roj. Brugnot. Redovno preobleko je opravila 6. februarja ob 11. uri pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Ferrijem v običajni slovesnosti, pri kateri je pridigal samostanski spovednik in tedaj že župnik v Sori (Seirach) mag. Pavel Bergamaš. Pri tem je dobila novo redovno ime *Marija Roza*. Redovne zaobljube pa je naredila po preteku noviciata, na cvetno nedeljo leta 1679 v roke omenjene opatinje in v navzočnosti omenjenega arhidiakona in celotnega konventa v spovednici z običajno slovesnostjo; pridigal je Pavel Bergamaš.<sup>76</sup> Umrla je 2. januarja 1740 ob četrtr na dve popoldne po mesecu dni bolezni zaradi telesne slabosti in starosti. Bila je v 78. letu starosti in v 62. letu redovništva. Bila je zelo vzorna redovnica. V vsem svojem življenju ni niti enkrat samkrat nikogar zavestno prizadela. Vse do svoje bolezni ni nikoli zanemarjala oz. izpustila samostanskih molitev in opravil, tako zjutraj kot tudi čez dan.<sup>77</sup>

39. Leta 1678 je bila v samostan sprejeta **Marija Katarina**, grofica **Barbo**, hči grofa Bernarda Barba in njegove žene Helene, roj. Schernburg. Bila je stara 16 let. Redovna preobleka je bila 7. avgusta tega leta ob 11. uri v navzočnosti opatinje in gorenjskega arhidiakona Janeza Mihaela Ferrija z običajno slovesnostjo; pridigo (v nemškem jeziku) je imel nek pater jezuit; takrat je dobila tudi novo redovno ime *Marija Antonija*. Redovne zaobljube pa je po preteku noviciata opravila, 14. septembra 1679 ob 11. uri v roke opatinje Regine Taller, v navzočnosti gorenjskega arhidiakona in celotnega konventa; slovesnost je bila v spovednici. Pridigal je jezuit pater Sternesi.<sup>78</sup> Umrla je 26. novembra 1726 med 7. in 8. uro zjutraj. Bila je stara 63 let in v 47. letu redovništva.<sup>79</sup>

40. Leta 1682 je bila v samostan sprejeta ba-

ronična **Izabela Terezija Moscon** z Brda (pri Kranju), hči barona Rudolfa Mascona z Ortneka (Hortenegg) in Ottensteina in njegove žene Marije Doroteje, roj. Ursini, grofice Blagaj. Bila je stara 20 let. Redovna preobleka je bila 4. januarja tega leta ob 11. uri pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Ferrijem z običajno slovesnostjo; pridigal je (v nemščini) jezuit p. Gelb. Dobila je novo redovno ime *Marija Konstanca*. (Pri preobleki te novinke so začeli obredno striči lase pred glavnim oltarjem, preobleko pa opravljati v zakristiji. Vzrok je bil v na novo zgrajeni klavzuri, ki je onemogočala, da bi se tri osebe hkrati povzpele na nunski kor. Pred tem je bila ta slovesnost na nunskem koru). Redovne zaobljube je opravila 10. januarja 1683 ob 11. uri, po preteku noviciata, in sicer v roke opatinje in v navzočnosti omenjenega arhidiakona in celotnega konventa; pri slovesnosti je pridigal samostanski spovednik Pavel Bergamaš.<sup>80</sup> Umrla je 17. novembra 1713 med 11. in 12. uro dopoldne, v 52. letu starosti in 31. letu redovništva. Odlikovala se je po mrtvičenju telesa. Bila je bolna tri tedne.<sup>81</sup>

41. Istega leta je vstopila v samostan tudi **Marija Klara Kunstl** iz Polhovega Gradca, hči Marksa Antona Kunstla von Paumgartna ter gospoda Polhograjskega in njegove žene Johane Sibile, roj. baronice Gall. Takrat je bila stara 16 let. Preobleka je bila 24. maja 1682 ob 11. uri pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom Ferrijem; pri slovesnosti je v nemškem jeziku pridigal frančiškan – observant p. Anton Lazari. Dobila je novo redovno ime *Marija Serafina*. Redovne zaobljube je opravila 30. maja 1683 ob 11. uri v roke opatinje v navzočnosti arhidiakona Ferrija in celotnega konventa v spovednici; tudi pri tej slovesnosti je pridigal p. Anton Lazari.<sup>82</sup> Umrla je 20. marca 1720 ob 11. uri v 53. letu starosti in 37. letu redovništva. Pokopal jo je novi samostanski spovednik Sebastijan Vodnik.<sup>83</sup>

42. Petnajstega avgusta 1683 je vstopila v samostan **Benedikta Gemebunda Dolenc (von Buessfeld)** iz Thräenthala, hči Adama Dolenca (Dolentis), grofa Bussfeltskega, nekdanjega gospodarja in predsednika "na novo pridobljenega ozemlja" in njegove žene Eve Patientie, rojene Paradeiser. Bila je stara 15 let. V tem času je bila opatinja Marija Ehrenhaus. Redovna preobleka je bila 8. septembra istega leta ob 11. uri pred opatinjo in gospodom Perpetuom Klementom, dr. teologije, ki je bil gorenjski arhidiakon in župnik v Kamniku, z običajno slovesnostjo. Pridigal je (v nemškem jeziku) jezuitski pater Constans. Dobila je novo redovno ime *Marija Renata*. Redovna zaobljuba je bila 8. 12. 1684 ob

<sup>75</sup> MK, str. 53, 54.

<sup>76</sup> Kronika, str. 28.

<sup>77</sup> MK, str. 60.

<sup>78</sup> Kronika, str. 28, 29.

<sup>79</sup> MK, str. 49, 50.

<sup>80</sup> Kronika, str. 29, 30.

<sup>81</sup> MK, str. 43.

<sup>82</sup> Kronika, str. 30.

<sup>83</sup> MK, str. 48.

11. uri po v celoti končanem noviciatu; ta je potekala pred opatinjo, arhidiakonom in celotnim konventom. Pridiga je bila ob tej slovesnosti v slovenskem jeziku, imel pa jo je pater Celestin.<sup>84</sup> Umrla je 1731 po triintridesetih letih hude bolezni. Bila je v 63. letu naravne starosti in 48. letu redovništva. Bila je prevedena s svetimi zakramenti katoliške cerkve. Spominsko mašo prvega dne je bral samostanski spovednik Fervido Monitore. Pokopana pa je bila v grobnico pri glavnem oltarju.<sup>85</sup>

43. Osemnajstega maja 1687 je v samostan vstopila **Marija Rozalija von Billichgrätz/Polhograjska**, hči Marksa Antona, barona Polhograjskega, prisednika kranjskih deželnih stanov, in njegove žene Ivane Sibile, roj. Gall. Preobleka je potekala pred tremi najstarejšimi sestrami v samostanu, ki so po smrti dotedanje opatinje Regine Taller opravljale službo samostanskih vikark: Marije Katarine, Marije Frančiške in Marije Ludovike. Redovno preobleko je opravila na nedeljo, 16. novembra 1687, med 11. in 12. uro že pred na novo izvoljeno opatinjo Marijo Frančiško Adelman in gorenjskim arhidiakonom Ferrijem z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v nemškem jeziku gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani p. Angelik. Bila je stara 16 let in je dobila novo redovno ime *Marija Frančiška*. Redovne zaobljube je naredila 21. novembra 1688 na praznik Marijinega darovanja v templju med 11. in 12. uro, v roke omenjene opatinje v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Ferrija, in sicer v spovednici. Pri slovesnosti je pridigal (v nemškem jeziku) kapucin p. Martin.<sup>86</sup> Umrla je 20. aprila 1724 zvečer med 22. in 23. uro v 53. letu starosti in 37. letu redovništva.<sup>87</sup>

44. Leta 1689 je vstopila v samostan **Marija Angelika Zanetti** iz Škofje Loke, hči Jerneja Zanettija in njegove žene Marije Jakobine, roj. Grundl. Bila je stara 16 let. Redovno preobleko je opravila 13. junija 1689 (praznik sv. Antona Padovanskega; med 11. in 12. uro) pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Ferrijem z običajno slovesnostjo; (nemško) pridigo je imel gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani p. Samuel. Dobila je novo redovno ime *Marija Rozalija*. Redovne zaobljube pa je naredila 13. junija 1690 med 11. in 12. uro v roke omenjene opatinje in v navzočnosti loškega župnika Andreja Hudačuta in celotnega konventa, in sicer v spovednici. Pri slovesnosti je imel slovensko pridigo kapucin p. Alojzij.<sup>88</sup> Umrla je 4. novembra 1726 med tretjo in četrto uro zjutraj po dveh letih bolezni. Bila je stara 52 let in v 36. letu redovništva.

45. Dne 6. decembra 1690 je umrla gdč. **Katarina Maksimilijana Rasp**. Pokopal jo je Pavel Bergemaš v grobnico klaris. Na mrtvaški oder bi bila položena v klariškem habitu, če ne bi imela prej že pripravljenega habita iz Velesovega (dominikanskega). Omenjena gospodična si je prizadevala, da bi bila sprejeta v red sv. Klare, vendar je bila po dveh poskusih dvakrat zavrnjena, ker je v samostanu že bila njena rodna sestra; dveh rodni sester pa samostan po klariških konstitucijah in pravilih ni smel sprejeti. Kljub temu pa je vztrajala v svoji odločitvi za redovni poklic, zato je zaprosila za sprejem v samostanu dominikank v Velesovem. Tako bi bila po štirih mesecih po vstopu v Velesovem že preoblečena v redovna oblačila. Vendar pa je pred redovno preobleko, kot je to v navadi, zapustila samostan, da bi vzela "dopust", med katerim bi se dokončno odločila za redovni poklic. V tem času pa je zbolela in umrla. Loški klariški samostan se je z namenom, da bi potolažil njeno žalostno mater, odločil da jo bo vzel vsaj po smrti medse. Zato je bila na večer dne ko je umrla, prinesena v zakristijsko kapelo, kjer so tudi sicer ležale na mrtvaškem odru redovnice tega samostana, naslednji dan pa so jo pokopali v klariško grobnico.<sup>89</sup>

46. Avgusta leta 1692 je vstopila v samostan **Marija Cecilija Pistor** iz Gradca, hči Jeremije Pistorja, uslužbenca štajerskih deželnih stanov, in njegove žene Marije Sidonije roj. Hart. Bila je stara 18 let. Redovno preobleko je opravila 18. novembra 1692 ob 11. uri pred opatinjo, samostanskim spovednikom Pavlom Bergemašem. Pri tem je imel nemško pridigo gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani p. Angelik. Dobila je redovno ime *Marija Bernardina*. Redovne zaobljube pa je naredila po težavah z novim gorenjskim arhidiakonom 8. decembra 1693 v roke opatinje in v navzočnosti konventa ter spovednika Bergmaša kot zastopnika arhidiakona. Slovesnost je bila ob 11. uri v spovednici, pridigo v nemščini pa je imel kapucin z Ljubljane p. Leonard.<sup>90</sup> Umrla je 2. aprila 1751 med šesto in sedmo uro zjutraj v 77. letu življenja in 59. letu redovništva. Ta sestra je bila poseben primer resnične potrpežljivosti in najgloblje ponižnosti. V svoji bolezni namreč ni zmogla narediti niti koraka brez tuje pomoči, saj še palice ni mogla pobrati s tal. Tako je v glavnem ta čas preležala ali presedela. Kljub temu pa je hotela v vsem slediti samostanskemu urniku in je v postelji opravljala kako ročno delo. Pokopana je bila 3. aprila po opravljeni maši zadušnici in branju oficija. Pokopal jo je samostanski spovednik Matej Raspoznik.<sup>91</sup>

<sup>84</sup> Kronika, str. 10.

<sup>85</sup> MK, str. 50.

<sup>86</sup> Kronika, str. 35, 36.

<sup>87</sup> MK, str. 49.

<sup>88</sup> Kronika, str. 37, 38.

<sup>89</sup> MK, str. 27-29.

<sup>90</sup> Kronika, str. 40, 41.

<sup>91</sup> MK, str. 63, 64.



*Zgodnejša upodobitev samostana klaris v Škofji Loki  
Arhiv uršulinskega samostana Sveti duh pri Škofji Loki*



47. Enajstega septembra 1693 je bila v samostan sprejeta **Marija Terezija Siberau** iz Ljubljane, hči Jurija von Siberaua, nekdanjega uslužbenca kranjskih deželnih stanov ter davkarja (Dazinhaber) in njegove žene Marije Ane roj. Walter. Bila je stara 15 let. Redovna preobleka je bila 25. oktobra 1693 ob 11. uri pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Jurijem Andrejem von Gallenfelsom (župnik v Mengšu) z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel nemško pridigo ljubljanski kapucin p. Leonard; dobila je redovno ime *Marija Benedikta*. Redovne zaobljube je naredila 14. novembra 1694 ob 11. uri v roke opatinje in ob navzočnosti omenjenega arhidijakona, in sicer v zakristiji. Pridigo (nemško) je imel ljubljanski kapucin p. Amandus.<sup>92</sup> Umrla je 22. novembra 1752 med 22. in 23. uro zvečer. Bila je v 75. letu starosti in 59. letu redovništva. Umrla je po treh dneh boleznj v izredno velikem potrpljenju. Vse življenje je bila zgled ne le naravne, ampak kar nebeške preprostosti, velikega potrpljenja in pobožnosti. Zaradi svoje starosti je bila opravičena peti v zboru, zato pa je vseskozi ponižno molila z govorno besedo. Večkrat je rekla: *"Kadar ne bom več mogla priti v kor, takrat bom umrla."* In to se je tudi zgodilo; četrty dan pred smrtjo res ni mogla več priti v kor. Pokopana je bila 24. 11.<sup>93</sup>

48. Leta 1696 sta vstopili v samostan dve dekleti, ki sta opravili 21. oktobra redovno preobleko z običajno slovesnostjo; nemško pridigo je imel p. Sigenheimer. Prvo dekle je bila **Ana Terezija Ganser** iz Ljubljane, hči Gregorja

Ganserja, advokata kranjskih deželnih stanov pri ogradnem sodišču, in njegove žene Ane Doroteje, roj. Kacinar. Bila je stara 16 let, dobila pa je redovno ime *Marija Hortulana*. Umrla je 11. januarja 1758 kmalu po 12. uri opoldne po šestnajstih dneh boleznj v 78. letu starosti in 62. letu redovništva.<sup>94</sup>

49. Druga pa je bila **Katarina Klara Lukančič** iz Žič, hči Janeza Jožefa Lukančiča, dvornega sodnika v Žičah in njegove žene Marije Maksimilijane, roj. von Dienersperg. Bila je stara 16 let. Dobila je redovno ime *Marija Klara*. Obe sta naredili redovne zaobljube 17. novembra 1697 po preteku noviciata v roke opatinje in v navzočnosti omenjenega samostanskega spovednika in celotnega konventa; pri slovesnosti je imel (slovensko) pridigo jezuit pater Paradižič.<sup>95</sup> Umrla je 11. marca 1740 okrog tri četrt na eno popoldne po šestih tednih telesne slabosti in hudih zbadanj. Stara je bila 60 let in v 44. letu redovništva. Bila je vse življenje ponižna, miroljubna in vdana pokorščini. Dolgo je opravljala težavno službo samostanske kuharice.<sup>96</sup>

S tem se konča predstavitev prvega dela Kronike in Mrliške knjige loških klaris; obsega zapise o vstopih redovnic v 17. stoletju. Opaziti je, da se območje, s katerega so prihajala dekleta – bodoče redovnice – v loški samostan razteza od Bavarske prek Koroške in Kranjske (največ, kar je razumljivo) vse do Istre in Hrvaške; po stanovski strukturi prevladujejo meščanke, čeprav je bilo nekaj tudi deklet iz pomembnih plemiških rodbin.

<sup>92</sup> Kronika, str. 41, 42.

<sup>93</sup> MK, str. 65.

<sup>94</sup> MK, str. 68.

<sup>95</sup> Kronika, str. 43, 44.

<sup>96</sup> MK, str. 61.